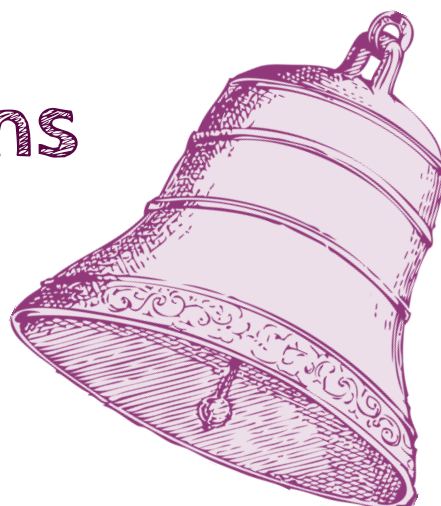


Tebūnie švies!



Šiandien dvyliktokams skamba paskutinis skambutis!

psl.4-5



avoikiname
naują! Mokinių sąjungą!

psl. 3

Arčiau svajonės

Gimnazijos mokiniai dalijasi sėkmės istorijomis.

Laurynas Grušas ir Emilė Indrašiūtė pasakoja apie gyvenimą pagal mainų programą svečiose šalyse - Prancūzijoje ir Amerikoje, trys lakštingalos - trečiokės Gintarė Juknaitė, Laura Jonušaitė ir Jonė Urniežiūtė - pasidalys šlovės įspūdžiais, ir du jaunieji mokslininkai Tomas Šarauskas ir Gintarė Bučaitė patars, kaip siekti savo tikslo.

psl.6-9

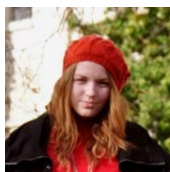
Kasmetinė gimnazistų savaitė

Tapo tradicija kiekvienų mokslo metų pabaigoje (dažniausiai gegužės mėnesį) gimnazijos Mokinių seimui organizuoti aktyviąją gimnazistų savaitę. Šiemet aktyvioji gimnazistų savaitė vyko gegužės 7-11 dienomis.

2012 gegužė

P. 7	Birutės Marijos Kontrimaitės kvietimu į gimnaziją atvyko žymus istorikas Alfredas Bumblauskas, kuris vedė atvirą žaismingą Lietuvos istorijos pamoką. Nors ši pamoka buvo skirta II e ir II f gimnazistams, į konferencijų salę sugūžėjo ir kitų klasių mokiniai. Pamoka tęsėsi beveik dvi valandas ir baigėsi „Protų mūšiu“.
A. 8	Gimnazijoje per ilgąsias pertraukas vyko įvairūs projekto „Sniego gniūžtė“ užsiėmimai. Mokiniai lauke žaidė įvairius susipažinimo, komandos formavimo, pasitikėjimo žaidimus, kuriuos galima pritaikyti gyvenime. Na o po keturių pamokų šoko įvairius linksmus šokius gimnazijos fojė ir kvietė kitus prisijungti.
T. 9	Ilgosios pertraukos skiriamos kandidatams į Mokinių seimą. Jų metu kandidatai sakė motyvacines kalbas bei atsakinėjo į bendruomenei rūpimus klausimus. Kalbos susilaukė nemažo gimnazistų dėmesio.
K. 10	Ši diena skirta nepopuliariajam sportui Lietuvoje. Po 7 pamokų sportiškai pasiruošę gimnazistai, daugiausiai vaikinai, rinkosi mokyklos stadiono aikštėje žaisti beisbolą. Ši sporto šaka nėra populiari Lietuvoje, tad sportiški gimnazistai buvo supažindinti su žaidimo taisyklėmis. Komandos galėjo išbandyti savo jėgas draugiškose rungtynėse. Nutarta, jog žaidimas vertas dėmesio.
Pn. 11	Mokinių seimo rinkimų diena. Kiekvienas gimnazistas buvo kviečiamas atiduoti savo balsą už penkis kandidatus į Mokinių seimą. Po šešių pamokų buvo uždaryta balsadėžė ir suskačiuoti balsai. Gimnazijos rinkimuose išrinktas kitų mokslo metų Mokinių seimas.

Eligijus Mėlenis,
ankstesniojo Mokinių Seimo
prezidentas



Laura Kryževičiūtė,
Žurnalistų klubo redaktorė



Aistė Šulskytė,
laikraščio dizainerė ir maketuotoja

T E B Ū N I E Š V I E S

redakcija

Sigutė Stonkienė,
Žurnalistų klubo vadovė



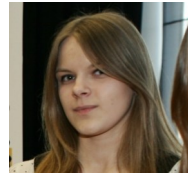
Karolina Matelionytė



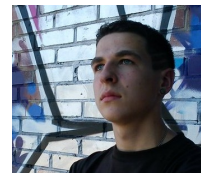
Jelena Cesarskaja



Seva Masalskytė



Justina Rodzevičiūtė



Kestutis Kivlys

3 Savoikiname naująjį Mokinių Seimą!

Gimnazistų savaitę, kaip ir kiekvienais metais, gegužės 11 dieną, vainikavo rinkimai į Mokinių seimą. Po visą dieną trukusių balsavimų buvo išrinkta nauja 11 žmonių komanda, įgijusi gimnazistų pasitikėjimą. Netrukus naujasis seimas išsirinko savo vadovą: Mokinių seimo prezidente tapo antrąją kadenciją seimuke pradedanti Akvilė Gaupšaitė. Keletas klausimų naujajai gimnazijos valdžiai.

Apie save, išskirtinius pomėgius ir gebėjimus

Monika: - Trejus metus šoku *EXTREME* šokių mokykloje ir labai mėgstu vynuoges!

Akvilė: - Labai mėgstu tautinius šokius ir vaikščioti naktį po miestą (deja, nedažnai tenka tai daryti).

Rūta: - Esu menininkė: šoku, dainuoju piešiu ir...skautauju! Be to, eidama kur nors dažniausiai būnu su ausinėm. Ir beveik visada klausausi savo mėgstamiausios grupės „Coldplay“.

Agnė: - Moku padaryti špagatą, laikau save feministe. Esu tiesiog pakvaišusi dėl seriale F.R.I.E.N.D.S, knygų skaitymo ir slapta svajoju užvaldyti pasaulį.

Ieva: - Draugai mane vadina kofe-manė, nes neįsivaizduoju dienos be kavos. Labai mėgstu dubstep'ą (daugeliui atrodo keista, kad klausausi tokio žanro muzikos).



Rinkimų jaudulys ir šios kadencijos lūkesčiai

Agnė: - Tikėjau savimi, palaikė draugai, tad įveikiau tuos mažus šiurpuliukus.. Tikiuosi, kad pavyks įgyventi originalias idėjas, sukurti kažką išskirtinio - renginį ar akciją.

Petras: - Tikiuosi daug įdomaus darbo su šauniais žmonėmis. Man padėjo draugų palaikymas, bet jokio didelio jaudulio nebuvo.

Monika: - Nesistengiau įveikti jaudulio. O iš metų seimuke tikiuosi pasisemti daug patirties.

Išskirtinės būdo bruožų savybės

Milda: - Esu valdinga (nežinau, ar tai gerai, ar blogai..). Taip pat užsispyrusi ir kūrybinga.

Goda: - Esu linksma ir veikli, labai daug kalbu! Kartais būnu per daug užsispyrusi, bet galiu nusileisti savo principams.

Birutė: - Tokia jau aš: pedantiška ir smulkmeniška niekšėlė, ironiška būtybė, turinti dramblio graciją. O šiaip esu labai gera mergaitė.

Akvilė: - Nebijau naujų iššūkių ir „perlipti per save“. Kartais būnu kiek netolerantiška, bet stengiuosi save perauklėti.

Kuo šis seimukas bus KITOKS?

Rūta: - Būsime kaip viena šeima – dar originalesnė ir fainesnė.

Goda: - Būsime tokie, kad kiti pamatę pasakytų „WOW!“

Ieva: - Turime tuos pačius tikslus, todėl dirbti seksis geriau.

Petras: - Pamatysime ateityje...

Akvilė: - Būsime garsesni, o užsidegimas darbui mums padės tapti geresniais.

Birutė: - Esame labai skirtingi, tad tikrai stebinsime. Kaip kokiame realybės šou - vienuolika labai skirtingų žmonių vienoje vietoje. Laukite tęsinio!

11 žmonių pasiruošę aktyviam darbui. Jie užsidegę ir pažada stebinti. Tad linkime naujam Mokinių Seimui daug energijos ir visų lūkesčių išsipildymo! O mes lauksime tęsinio ir sėkmingų rezultatų. Ar ne?

Jelena Cesarkajaus
Žurnalistų klubo narė

Abiturientai subrendo. (...) Kartais pagalvoji, kas mus jungia, tuos dvidešimt septynis žmones? (...) Turbūt tai laikas, ketveri metai, per kuriuos galbūt netapome vienas kitam geriausiais draugais, tačiau išgyvenome tą patį. Anksti kėlėmės, kartais mokėmės naktimis, stengėmės gauti gerus pažymius, o dabar visi kartu su baime ar nekantrumu laukiame finišo tiesiosios. Pasikeitė ne tik išorė, bet ir mūsų vidus. Prabėgę metai subrandino atsakomybės jausmą, dabar jau patys turėsime nuspręsti, kuriuo keliu pasukti.

Greta Vaičeliūnaite

Su valiūkiškom šypsenom jie sulipo į kambarį šoko prie simetriškų stalų. Nesupratau nieko, ką jie kalbėjo ar rašė savo knygoje; piešiniuose buvo piramidžių, kampai kirtosi ir figūros keitė viena kitą. Plokštumoje kirtosi kampai ir figūros keitė viena kitą. Jaučiausi kaip išprotėjęs, tačiau manyje budo klaikus susižavėjimas. Pamiršau savo misiją ir kartu su kitais klausiausi jų pranašo – moters, uždegančios žygiui į teoremų pasaulį. Taip, aš buvau visose b, kol pasiekiau finišą - IV b.

(...) Greitai teks uždaryti mokyklos vartelius. Tapsime svečiais, nebe šeimnininkais. Bet kol kas mes esame mokyklos siela! Imame viską iš gyvenimo, dalijame šypsenas, laukiame atostogų ir plačiai atmerktomis smalsiomis akimis žiūrime į ateitį. Žinoma, mums viskas bus gerai! Ši mokykla mums davė labai daug – išmintį, puikius prisiminimus, juoko akimirkas, svarbiausia – galimybę tobulėti. Manome, jog nelikome skolingi: paliekame daugybę įrašų mokyklos metraštyje – spalvingą IV c klasės parašą, suraitytą trisdešimties unikalių asmenybių, išeinančių iš gimnazijos kurti įspūdingo rytojaus.

Gintarė Bručaitė

(...) Paskutiniai metai gimnazijoje buvo patys geriausi. Laukiamiausia šventė – šimtadienis -- mus labai suvienijo. Beveik visa klasė vaidino spektaklyje, kurį parodėme savo tėvams, mokytojams ir gimnazistams. Galiu drąsiai teigti, kad per šiuos ketverius metus kiekvienas patyrėme neišdildomų įspūdžių, kuriuos prisiminsime visą gyvenimą, išmokome atsakomybės jausmo, nuoširdumo ir bendradarbiavimo.

Eimantas Banevičius

(...) Kokia vis dėlto mūsų gimnazija mums brangi! Ji paruošė mus pačiam svarbiausiam dalykui -- į gyvenimą žiūrėti atsakingai.

Šiandien atrodo, kad mėnesiai prabėgo kaip savaitės, o savaitės -- tarsi dienos... Su šypsena ir gauduliu prisimename, kas mus džiugino ištisus ketverius metus: nuotaikingi naujamečiai karnavalai, nepamiršamos šimtadienio repetacijos... Džiaugiamės kiekviena drauge praleista akimirka.

Ignas Dzimidis

(...) O pasaulis -- tai didelė dėžė, kurioje kiekvienas turime savo kampą.

Visai nesvarbu, jis didelis ar mažas, vietos užteks visiems,

ypač besimezgančiam keliui ištiesti.

Nėra tokių, kurie neišeitų.

Todėl ir mes išeinam, palikdami savo pėdsaką.

Visai nesvarbu -- didelis jis ar mažas.

Niekas nesako, jog lengva.

Bet kaip pasakei „labas“,
taip laikas ištarti ir „viso gero“.

Raimonda Andrijauskaitė

(...) Mūsų klasė spėjo pasižymėti tvirtu charakteriu. Žino, ko nori. (...) Supratome, jog nėra svarbiausia sukaupti įspūdingą žinių bagažą, kuris lyg gurguolė temptųsi iš paskos, ar aukoti visas savo turimas gyvybes dėl puikiausio dalyko įvertinimo... Tikrai ne. Dvyliktoje klasėje jau žinai, kada, ką ir kaip sakyti kalbant su mokytoju, atrandi tokių talentų, apie kuriuos nė nežinojai esant: gebėjimą pasiteisinti dėl neatliktų namų darbų, planuoti laiką, nutardamas, į kurias pamokas šiandien verta eiti ar ne... Gal kitas tai ir pavadintų bandymu *praslysti* ar tinginyste, tačiau mes tiesiog išmokome gyventi.

Monika Smilgytė

paskutinis skambutis!



Rita Margevičienė:

„Mano klasė - tai daug jėgų ir laiko į save investuojanti šeima, kuriems linkiu gyvenimo knygą rašyti be klaidų, o pasitaikančios lai užgrūdina, moko pažinti save ir aplinką. Nuoširdžiai, sėkmės ir laimingo skrydžio.“

Daiva Riukienė:

„Mes patys linksmiausi ir visokie, kokie tik gali būti, esame geriausi! Auklėtiniams linkiu didelės sėkmės gyvenime, meilėje ir kūryboje.“



Gitana Beleckienė:

„Mano klasė - visų pirma, vieningas kolektyvas, be galo nuoširdus ir išradingas, originalūs tiek mintimis, tiek darbais. Linkiu pažinti tikrąsias vertybes ir rasti veiklą, kuri teiktų džiaugsmo, nepamirštant skirti laiko svajonėms, atrasti save, gyventi ir mylėti.“



Valentina Rakužienė:

„Mes paprasti ir draugiški, todėl atsisveikinti su klase iš tiesų sunku. Linkiu savo auklėtiniais išlikti gerais žmonėmis, nes būtent tai yra svarbiausia.“



Leonida Burzdienė:

„Nuo pirmos klasės mes, e klasė, save šmaikščiai vadiname elitine. Viską, ką mano auklėtiniai pasišauna, įvykdo nepriekaištingai, šia jų savybe labai žaviuosi. Taip pat didžiuojuosi klasės dainininkais bei šokėjais, kurių dėka e klasė garsi savo elitiniu tango.“



Skirmantė Ulvidienė:

„Džiauguosi savo auklėtiniais, kurie yra savarankiški, turi tvirtą savo nuomonę ir nebijo jos išsakyti. Jie kūrybiški bei užsispyrę, todėl tikiu, kad visa tai jiems padės įgyvendinti visas savo svajones.“



Audronė Ganusauskienė:

„Susirūpinę ateitimi, svarstantys realius ir fantastinius variantus. Jie nesulaukia paskutinės pamokos, o, svarbiausia, yra gražūs ir jauni.“



*Justina Radzevičiūtė
Laura Kryževičiūtė*

Vieta straips

 TIEDŪNĪE ŠŪLES  reda



TAVO sniui

kcija laukia naujų narių!

Scenoje semiasi gerų emocijų

Šiomet ypač sužibėjo mūsų dainininkės **Laura JONUŠAITĖ (3e)** ir **Gintarė JUKNAITĖ (3c)**. Laura džiugino puikiais pasirodymais televizijos projekte „Lietuvos balsas“, o Gintarė dalyvavo konkurse „Vunderkindai“, be to, prieš porą savaitių laimėjo III laipsnio diplomą respublikinia- me mokinių dainavimo konkurse ir yra pakviesta pasirodyti didžiausiame Lietuvoje bardų festivalyje „Akacijų aleja“.

-Ne kiekvienam pasitaiko galimybė dainuoti televizijoje. Kokia gi ta „šou biznio“ atmosfera, kas sudėtingiausia filmuojantis televizi- jos pasirodymui?

Gintarė: -- Sunkiausia prieš kameras yra žinojimas, jog kiekvieną tavo klaidelę per mikrofoną visi išgirs, todėl labai jaudinie- si, nori pasirodyti kuo geriau. Tačiau atmosfera yra gera, rami, draugiška ir žemiška. Tai pajutęs nusiramini. Su kameromis, garso ir šviesų aparatais dirba labai paprasti, mieli žmonės, jie irgi padeda sumažinti stresą.

Laura: -- Didžiausia bėda yra jaudulys. Prieš kiekvieną išėjimą aš vos nealpdavau (juokiasi). Televizijoje sunkiausia yra gerai ir įsimintinai save pateikti, mat ji neparodo visu 100 procentų, koks tu esi iš tikrųjų. Konkurencijos nebuvo, visi bendravo draugiš- kai ir vienas kitą palaikė.

-Kas paskatino parodyti savo talentą? Ką šie pasirodymai pakeitė jūsų gyvenime?

Laura: -- Aš labai norėjau pažiūrėti, kiek sugebėsiu išverti tokio masto projekte, šou pasaulyje. Tai buvo savęs išbandy- mas. Scenoje pasisemi gerų emocijų, bet didžioji dalis, kuri lieka nematoma, yra milžiniškas stresas, didelis ir varginantis darbas.

Gintarė: -- Tai buvo iššūkis, savęs išmėginimas. Dabar jaučiuosi labai gerai, nes daug dirbau, labai stengiausi ir pagaliau mane pastebėjo bei įvertino. Manau, tai labai svarbu kiekvienam žmogui. Pasirodymai mane privertė patikėti, kad galiu padaryti tai, ko siekiu.

-Esate kūrybingos, aktyvios ir labai talentingos. Ko laukti iš Jūsų ateityje?

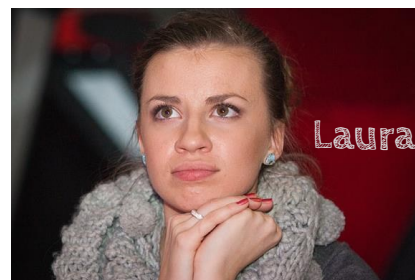
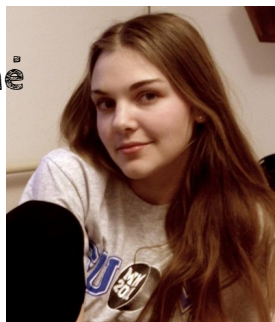
Laura: -- Noriu dainuoti, bet dabar labai reikia poilsio. Noriu kurti savo muziką, kad atskleisčiau tikrąją save. Po trumpos pertraukėlės vėl kibių į muzikavimą, jau suplanuota įvairių dalykų... Tad tikrai dar mane išvysite (šypsosi).

Gintarė: -- Pati kažkokių renginių ar konkursų neieškosiu, lauksiu, kol likimas pats man pametės progą. Pripažinimas skatina kurti, tą darysiu ir toliau!

*Jelena Cesarkajus,
Žurnalistų klubo narė*



Jonė



Jonės gyvenimo variklis- MUZIKA

Gimnazijai talentingų žmonių netrūksta. Ypač visus džiugina dainininkų balsai ir, žinoma, rezultatai. Šiandien kalbuosi su jau gerai pažįstama atlikėja **Jone URNIEŽIUTE (III A)**, neseniai debiutavusia Lietuvos televizijos jaunųjų talentų konkurse „Vunderkindai“.

-Jone, papasakok plačiau apie šį projektą ir kaip Tau ten sekėsi?

-Šis projektas jau seniai žavėjo talentingų vaikų gausa ir aš labai džiaugiuos, kad turėjau galimybę jame dalyvauti. Manau, sekėsi gerai, re- zultatu buvau patenkinta.

-Užsiimi įvairiausia veikla: dainuoji, vaidini, mokaisi. Kaip visur spėjai?

-Mėgstu posakį - kai esi visur, esi niekur. Tam tikra prasme lyg išsibirstai ieškodamas savęs. Anksčiau veiklos turėdavau tiek, kad tikrai niekur nebesuspdavau. Dabar šiek tiek susidėliojau prioritetus. Tai gal kiek labiau pavyksta realizuoti save tose keliuose srityse. Moksloose reikėtų pasitempti.

-Be kokios veiklos negalėtum įsivaizduoti savo gyvenimo?

-Neįsivaizduoju savo laisvalaikio be teatro studijos "Jeigu..." kurią lankau nuo 9-os klasės. Kiekvienais metais labiausiai laikiu mūsų spek- taklio mokslo metų pabaigoje. Ir kiekvieną kartą patirtomis emocijomis esu vienu laipteliu, įgyju vis naujos ir pačios nerealiausios patirties, kurią man suteikia teatro vadovytė - draugė Evelina (šypsosi). Na ir, žinoma, įvairių koncertų, kuriuose galiu padovanoti dalį savęs per muziką.

-Ką mėgsti veikti laisvalaikiu, gal turi neįprastą pomėgį?

-Labai mėgstu važinėti dviračiu. Visada laikiu pavasario, kad galėčiau iš garažo išsitraukti savąjį "panterą". Važinėdama mėgstu viską stebė- ti, ypač žmones. Užfiksuoti juos trumpoje akimirkoje, kol praleikiu su vėjelium.

-Dėkui už nuoširdžius atsakymus J. Gal dar norėtum ką nors pridurti?

-Šypsenos ir atvirumo gyvenimui! Visada būkit savimi, nes visi kiti jau bet koku atveju užimti :)

Deva Masalabytė,

Žurnalistų klubo narė

Paprastas pokalbis apie nepaprastus laimėjimus

*Juliaus Janonio gimnazijos mokiniai **Tomas ŠARAUSKAS (IV f)** ir **Gintarė BUČAITĖ (IV c)** skina laurus tarptautiniuose ir šalies mokslininkų konkursuose.*

- Papasakokite, kuo ypatingi konkursai, kuriuose nugalėjote jūs?

Tomas:- Pirmiausia šis Europos Sąjungos jaunųjų mokslininkų konkursas rengiamas visoje ES. Mes su Mantu Markevičiumi iš IV c klasės dalyvavome respublikiniame etape, tad konkurso mastai kalba patys už save. Taip pat vyksta keli turai, kuriuose atrenkami geriausieji darbai. Patekus į finalinį etapą savo darbą reikia apginti stebint kompetetingai komisijai. Tad konkursas šiuolaikiškas ir europietiškas, viskas vyksta pagal rimto, tarptautinio konkurso standartus.

Gintarė:- „Kūrybinės dirbtuvės“ - tai netradicinis konkursas, kurio pagrindinis tikslas skatinti mokinius savo idėjas pritaikyti praktiškai. Jį organizuoja KTU bei Inovacijų centras, tad konkursas itin aukšto lygio, nes juo siekiama surinkti pažangių žmonių komandą, kuri spalio mėnesio pradžioje keliaus į tris Skandinavijos šalis, jose verslininkams iš viso pasaulio pristatys savo idėją.

-Konkurse jėgas kai kurie išbandė jau ne pirmą kartą. Kokios patirties įgijote ruošdamiesi ir dalyvaudami?

Tomas:-Šiame konkurse dalyvaujame ne pirmą kartą, pernai mums atiteko III vieta. Taip pat save esame išbandę ir daugelyje kitų panašios tematikos konkursų, kaip „Idėjų mugė“ ar „Kūrybinės dirbtuvės“, beje, visuose nelikome neįvertinti (šypsosi). Patirtis, žinoma, neįkainojama. Galimybė besimokant gimnazijoje kaip su sau lygiais diskutuoti su mokslų daktarais bet kuria dominančia tema neretai – neprilygstama. Be to, įgijome naudingų įgūdžių: darbų pristatymai profesoriams ir paprastiems besidomintiems nebekelia jokių kliūčių.

Gintarė:-Turbūt didžiausias susiformavęs mano įgūdis – atlikti viską iki nustatytos datos. Supratau, kad žmogus tikrai neturi būti genijumi, jeigu nori dalyvauti tokiuose konkursuose, nes svarbiausia yra didelis noras. Tap pat įsitikinau, kad Lietuvoje yra daug konkursų, suteikiančių žmogui galimybę tobulėti, tačiau jų reikia ieškoti, nebent jie patys, mokytojų dėka, suranda jus, kaip nutiko mūsų atveju mokytojai V. Rakužienei pateikus pasiūlymą dalyvauti.

-Laimėti respublikinio masto konkursą pasiseka ne kiekvienam. Psidalykite, kokius prizus laimėjote tapę nugalėtojais?

Tomas:-Laimėję gavome vertingų prizų. Vienas iš jų – kelialapis į Koperniko mokslų centrą Lenkijoje. Taip pat labai pravertė gautos knygos, kuriose daug naudingos informacijos apie mokslinio darbo atlikimą. Keletą knygų padovanojome ir mokyklos bibliotekai. Na, o aktualiausias ir neįkainojamas prizas – 3 papildomi stojamieji balai į bet kurią specialybę universitete.

Gintarė:-Pagrindinis ir vertingiausias prizas – kelionė po Skandinaviją. Mūsų laukia daug susitikimų su verslininkais, kurių metu sieksime juos sudominti. Jeigu verslininkai investuos ir idėjos bus įgyvendintos, gausime ir pelno. Manau, ne kasdien pasitaiko būnant dar gimnazistu uždirbti naudojantis savo protu (šypsosi).

-Kaip manote, ar verta janoniečiams savo jėgas išbandyti tokio pobūdžio konkursuose?

Tomas:-Žinoma, verta. Manau, kiekvienas atrastų sritį, kuria norėtų atlikti tiriamąjį darbą, nes konkursas be galo platus, apima ne tik fiziką ar chemiją, bet ir visus humanitarinius mokslus. Patarčiau dalyvauti tiems, kurie nesitiki greito ir paprasto laimėjimo, o yra pasiryžę tęsti ir tobulinti savo darbą ne vienerius metus. Svarbiausia – pasitikėti savo žiniomis ir nebijoti bandyti. J

Gintarė:-Dalyvauti, be abejo, verta. Laimėti taip pat labai realu, tačiau svarbu nelaukti paskutinės akimirkos, viskuo pradėti domėtis kuo anksčiau.



*Laura Kryževičiūtė,
Žurnalistų klubo redaktorė*

Prancūzijos mokykloje renginių nėra

Jeigu sužinotum, kad yra proga pusmetį praleisti Prancūzijoje, ar pasinaudotum ja? Kodėl gi ne! – pagalvojo IIIg gimnazistas Laurynas GRUŠAS, nuo šių metų sausio mėnesio moksleivių mainų programos dėka gyvenantis Saint Just-Saint Rambert miestelyje, netoli centrinės Prancūzijos, ir lankantis François Mauriac licėjų. Pasirodo, tai nėra taip sudėtinga, jei turi daug noro ir ryžto.

-Kaip kilo idėja išvykti į Prancūziją?

-YFU („Youth for Understanding“) – tai tarptautinė moksleivių mainų organizacija. Nuo 2000 metų ši organizacija veikia ir Lietuvoje bei padeda moksleiviams išvykti į užsienį pagal mainų programas. Prancūzija mane visuomet žavėjo savo gražia kalba, kultūra, virtuve, gyvenimo būdu. Žinojau, jog norėsiu ten studijuoti, tačiau pirmiausia reikia gerai išmokti prancūzų kalbą, o lengviausia tai padaryti ten, kur ją kalbama.

-Pagal kokius kriterijus tave vertino ir atrinko šiems mainams?

-Reikėjo užpildyti anketą apie save, surinkti rekomendacijas iš mokytojų, atsiųsti vienerių mokslo metų pažymius. Vėliau man paskambino iš „YFU Lietuva“ biuro ir pakvietė interviu. Ko gero, interviu ir yra svarbiausia bei viską lemianti dalis. Žinoma, ne ką mažiau svarbūs yra ir pinigai, nes už mainus reikia sumokėti gana nemažai. Galima vykti į YFU organizuojamą lėšų rinkimo seminarą, kuriame gali sužinoti būdus, kaip jų sukaupti, jeigu šeima negali padengti visos sumos.

-Ar buvo sunku prisitaikyti prie naujos aplinkos ir žmonių?

-Kiekvienas moksleivis prieš išvykdamas turi suvokti, jog gyvens visiškai kitokioje aplinkoje: skirtinga kultūra, religija, kalba, žmonių mentalitetas. Iš pradžių buvo kilę sunkumų dėl kalbos. Esu labai dėkingas savo host-šeimai, kadangi jie man labai padėjo čia adaptuotis. Mano host-mama – nuostabi šeiminkė, todėl čia prisivalgiau daug prancūziškų pyragų, tortų, desertų ir gurmaniškų patiekalų. Su savo host-šeima daug keliaujame, tad galiu pamatyti gražiausias Prancūzijos vietas.

-Kuo skiriasi mokymosi sistema Prancūzijoje nuo mums įprastos?

-Prancūzijoje vaikai mokyklą pradeda lankyti nuo 6 metų. Čia ir klasės skaičiuojamos skirtingai, pavyzdžiui, mūsų I I klasė pas juos vadinama pirmąja klase, o I 2 – baigiamąja. Kaip ir Lietuvoje, moksleiviai dvejus metus prieš mokyklos baigimą turi pasirinkti vieną iš trijų sekcijų – socialiniai ir ekonominiai mokslai (šioje klasėje aš mokausi), literatūra arba tikslieji mokslai. Žinia, čia viskas daug griežčiau, kadangi pasirinkdamas sekciją negali pasirinkti pamokų, o tai Lietuvoje leidžiama. Be to, per brandos egzaminus moksleiviai turi laikyti visų savo sekcijos mokomųjų dalykų egzaminus (net ir kūno kultūros!). Daugelis moksleivių yra paliekami antrieiems metams, jeigu mokslo metų pabaigoje neišlaiko mini-egzaminų.

-O namų darbų prancūzams ar užduoda?

-Galvojau, jog Vakarų Europoje moksleiviai mažai besimoko, bet atvykus čia teko pakeisti nuomonę. Mano abiturientai klasiškai turi daug namų darbų, juolab jog artėja egzaminai, kuriems jie turi pasiruošti patys, nes per pamokas nieko nekartoja.

Nors Lietuvoje moksleiviai yra užversti namų darbais, kiekvieno dalyko mokymosi kursas sunkus ir įtemptas, man labiau patinka lietuviška sistema. Prancūzijoje moksleiviai per pamokas tik užrašinėja viską, nėra jokių projektų, pristatymų. Mokykloje nevyksta jokių renginių, bendravimas tarp mokytojų ir mokinių yra formalus. Taipogi negalima kalbėti apie politiką ar religiją.

-Kas paliko didžiausią įspūdį, labiausiai nustebino ar nuvylė?

-Vos atvykęs pastebėjau, jog prancūzai yra malonūs ir draugiški žmonės. Gatvėje susitikę nepažįstami sveikinas vieni su kitais, visuomet šypsosi. Klasė mane priėmė labai draugiškai. Mano rajone yra daug imigrantų iš Rumunijos, Turkijos.

-Įvertink savo patirtį: ko išmokai? Ar pavyko patobulinti užsienio kalbų žinias?

Būdamas Prancūzijoje išmokau, jog kiekvienas turime siekti savo tikslų, svajonių. Prancūzijoje įveikiau savo baimes ir kompleksus, įgijau daug savarankiškumo ir patirties, kuri labai pravertė ateityje.



Justina Radzevičiūtė,
Žurnalistų klubo narė



Janonietė mokėsi Amerikoje.

Gimnazijos mokinė **Emilė INDRAŠIŪTĖ (IID)** 10 klasės kursą mokosi Jungtinėse Amerikos Valstijose. Kaip ji atsidūrė už Atlanto?

-Kaip atsidūrei JAV? Kokioje valstijoje, mieste mokaisi?

-Mano didysis gyvenimo nuotykis įvyko konkurso dėka. Vieną dieną su draugėmis pamačiusios skelbimą apie konkursą, kurio nugalėtojai metams išvyks į JAV, nusprendėme „išbandyti savo jėgas“. Visai netikėtai man pasisekė ir po kelių konkurso turų sužinojau, jog buvau atrinkta kaip šio konkurso atstovė savo šaliai. Likus savaitei iki skrydžio man pranešė, kad vyksiu į Misūrio valstiją, Sent Luiso (Saint Louis) miestą.

-Ar sunku buvo pritapti? Kuo amerikiečių mokykla ir mokiniai skiriasi nuo lietuvių?

-Pritapti naujoje mokykloje tikrai nebuvo sunku. Patekau į privačią katalikišką mergaičių akademiją. Joje visos mergaitės buvo labai draugiškos nuo pat pirmosios dienos. Jos man aprodė mokyklą, supažindino su įvairiausiais renginiais ir priėmė kaip seną gerą draugę. Didžiausias skirtumas tarp amerikietiškos ir lietuviškos mokyklų mokinių – lietuviams reikėtų daugiau laiko priimti užsieniečių. Dar vienas skirtumas tarp šių valstybių mokyklų yra švietimo sistema ir mokymosi lygis. Lietuviai mokosi daugelio dalykų, pavyzdžiui, trejus metus chemija yra privaloma, tuo tarpu amerikiečiai mokosi mažiau dalykų, tačiau labiau į juos gilinasi. Pavyzdžiui, chemijos jie turi tik vienus privalomus metus, į kuriuos įeina beveik dvigubai tiek pamokų, kiek Lietuvoje.

-Kur, tavo nuomone, sunkiau mokytis: Lietuvoje ar Amerikoje?

-Į šį klausimą negaliu vienareikšmiškai atsakyti: Amerikoje man mokytis ir lengviau, ir sunkiau. Lengviau dėl paprastesnės mokymosi sistemos ir šiek tiek žemesnio lygio, tačiau iš pradžių buvo sunku dėl kalbos. Be to, gyvendama Lietuvoje nesimokiau chemijos, matematikos bei kitų dalykų specialių terminų, tad buvo sunku juos suprasti, teko labai susikaupti ir įdėmiai klausytis. Bet metų pabaigoje viskas sekasi taip pat gerai, kaip ir Lietuvoje.

-Kur gyveni? Šeimoje ar bendrabutyje?

-Gyvenu šeimoje, kuri sutiko mane priklausti metams. Džiaugiuosi, kad gyvenu šeimoje, nes galiu pamatyti tikrąją amerikietiškos šeimos gyvenimą, net palyginti jį su matytu filmuose:).

-Ar susiradai artimų draugų?

-Kaip minėjau, mergaitės mano mokykloje labai draugiškos, taigi susiradau labai gerų draugų. Kelias jų galiu vadinti geriausiomis. Draugai, sutikti sudėtingomis gyvenimo akimirkomis, labai padeda, o tai tik sustiprina ryšį.

-Ar norėtum gyventi Amerikoje?

-Ko gero, nenorėčiau, nebent rytinėje pakrantėje. Per aštuonis mėnesius supratau, kad amerikiečių kultūra man nėra labai priimtina. Nors žmonės itin draugiški ir atrodo laimingi, skirtumas tarp mūsų ir jų kultūros, papročių per didelis, kad galėčiau likti visam laikui.

-Ar pasiilgai gimnazijos, namų?

-Jau porą mėnesių galvoju, kaip grįšiu namo, susitiksiu su savo šeima, giminėmis, bendraklasiais ir draugais. Bus labai įdomu sužinoti, kas pasikeitė per tą laiką, kurį praleidau užsienyje. Tačiau galvodama apie tai nepamirštu, kad teks palikti savo artimus draugus, kuriuos įgijau būdama čia, o taip pat ir nuostabų chorą bei muzikos mokytoją, kurie man buvo lyg šeima.

-Kada ir su kokia patirtimi grįši?

-Grįšiu birželio pradžioje. Mano didžiausia įgyta patirtis - ištvėrmė ir supratimas, kiek daug žmogus gali. Grįšiu turėdama patirties mokytis visiškai kitokioje sistemoje, jos, manau, nemažai galėsiu pasiūlyti ir mūsų gimnazijai.

Karolina Matelionytė,
žurnalistų klubo narė

Perspektyviausios ir neperspektyviausios profesijos

Kokios profesijos Lietuvoje po penkerių metų bus perspektyviausios

(šių sričių specialistų stigs, jiems bus lengva įsidarbinti jeigu ne Lietuvoje, tai užsienyje, bus siūlomi geri atlyginimai):

Įvairių sričių informacinių technologijų specialistai

Branduolinės energetikos, atsinaujinančių elektros šaltinių specialistai

Biotechnologijos specialistai

Biochemikai

Nanotechnologijų specialistai

Įvairių sričių inžinieriai

Gydytojai

Slaugytojai

Odontologai



Kokios profesijos Lietuvoje po penkerių metų bus neperspektyviausios

(bus šių specialistų, turinčių aukštąjį išsilavinimą, perteklius, todėl jiems bus sunku įsidarbinti pagal specialybę ir (arba) įsidarbinti bus mokami santykinai nedideli atlyginimai):

Išimties atveju: Iškimokyklinio ir pradinio ugdymo specialistai, socialiniai pedagogai

Teisininkai

Vadybininkai

Ekonomistai

Statybininkai

Viešojo administravimo specialistai

Socialiniai darbuotojai

Bibliotekininkai

Miškininkai



Šaltinis: „Veidas“; profesijų sąrašai sudaryti remiantis didžiųjų šalies darbdavių ir geriausią reputaciją turinčių įmonių vadovų, studijų ir darbo rinkos ekspertų, įvairių sektorių asociacijų vadovų prognozėmis.



Trečiokai repetavo egzaminą

Balandžio mėnesį trečiokai laikė bandomąjį lietuvių kalbos egzaminą. Ką mokiniai mano apie egzamino užduotis? Ar pasiteisino valstybinio egzamino repeticija?

Trečiokų atsakymai buvo įvairūs:

„Temos gan sunkios, bet laiko užtek.“

„Buvo betikslis rašymas, jei nesužinosime savo rezultatų.“

„Iš pradžių buvo sunkoka susikaupti, bet vėliau tapo lengviau. Manau, kad toks išbandymas tikrai naudingas, žinosim, ko reikės 12 klasės egzamine.“

„Temos buvo geros, tačiau blogai, kad negalėjome rinktis tarp samprotaujamojo ir literatūrinio rašinio temų. Turėtų būti suteikta galimybė rinktis.“

„Buvo naudinga išbandyti savo jėgas, rašant bandomąjį rašinį. Laiko buvo užtektinai. Temos buvo labai geros parinktos.“

„Išsėdėjau ten beveik visą duotą laiką. Rašiau neskubėdamas, todėl suspėjau viską apsvastyti ir patikrinti. Tikiuosi sužinoti rezultatus.“

„Egzaminas vyko pakankamai laisvai: nebuvo didelio streso. Radome progą pakalbėti su draugais, paklausti jų patarimo. Šiek tiek sunkumų kilo tiems, kurie gavo vien literatūrinio tipo rašinio temas.“

„Iš pradžių sukėlė stresą, bet vėliau maniau, kad tai tikrai gera galimybė išbandyti savo jėgas.“

Kęstutis Kurlys,

Žurnalistų klubo narys